

LAURA DE HOOG

**DATEN
IS (NOG
STEEDS)
K*T**

**OVER DICKPICKS,
DERTIGERSDILEMMA'S
EN DADDY ISSUES**

Spectrum

INHOUD

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Auteursfoto: Nick van Ormondt
Opmaak: Elgraphic

ISBN 978 90 00 3799 1 0
ISBN 978 90 00 3948 1 4 (e-book)
NUR 320,450

© 2024 Laura de Hoog
© 2024 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2024

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life
 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Om de anonimiteit te waarborgen zijn er namen gefingeerd en details in de verhalen aangepast. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval en verhoudt zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Voorwoord	7
De break-up	9
Leon	23
Dertig	33
De Silver Fox	41
Mijn mannelijke versie	51
Hij is gewoon een vriend	59
Fifty shades of Bumble	65
De buurman	73
Lang leve de camera's	83
De servicemonteur	93
Daddy issues	113
Ze komen altijd terug	125
De reünie	135
Met dank aan	157

VOORWOORD

Ja, wat zal ik er nu eens van maken? *Daten is (nog steeds) k*t*. Dat dekt de lading aardig volgens mij. Ik kijk er heel erg naar uit om je weer te vermaken met een bundel vol mislukkingen en leedvermaak, maar ik doe het in dit boek net even anders. En ja, ik hoor je denken: nee Lau, dit wordt toch niet een boek vol serieus geleuter? Wees niet bang. Ik ben nog steeds ik, maar ik wilde wel een boek schrijven met iets meer diepgang dan het vorige. Iets meer Lau en iets minder piemels, want laten we eerlijk zijn, ook ik word een dagje ouder natuurlijk. Hoe dan ook, leuk dat je er weer bij bent. Mocht je mij niet kennen en denken: joh, wat loopt dit wijf nou weer populair en sentimenteel te doen – ik raad je van harte aan om ook het eerste deel van *Daten is k*t* te lezen. Waarom? Omdat het kan. Omdat je dan weet hoe het allemaal is ontstaan en zelf een mening kunt vormen of het aan mij ligt of aan de mannen. Goed, genoeg voorwoord voor nu, tijd voor het echte werk.

Enjoy the ride, bitches.

Lau

DE BREAK-UP

Zo, daar ben ik weer. Ik ben nog steeds smoorverliefd op Leon. Op de een of andere manier weet ik zeker dat deze man me nooit zal gaan vervelen. Zijn geweldige ijsblauwe ogen, zijn mooie donkere haar, zijn stem, zijn lach, de manier hoe hij me vrouw laat voelen, ach pfff, ik hou op. Laten we het zo zeggen: ik heb hem eindelijk gevonden. Dit is mijn man en ik wil alles met hem. Ik begreep de uitspraak 'Ik hou van je tot de maan en terug' nooit en ik vond het ook ietwat overdreven, maar ik begrijp het nu.

Vanwege de afstand en het werk zien we elkaar niet doordeeweeks, dus het ene weekend komt hij naar Deventer toe en het andere weekend ben ik bij hem in Den Haag. We zijn van de zomer voor het eerst samen op vakantie geweest naar Griekenland, hebben samen een bruiloft bijgewoond en hebben elkaars vrienden en familie ontmoet. Ik ben supergelukkig en het leven lacht me tegemoet. Ik heb alles, een leuke baan als contentcreator bij een verpakkingsonderneming, fijne mensen om me heen, een goede gezondheid en de man van mijn dromen.

Na een jaar samenzijn besluiten Leon en ik dat het tijd is

voor de volgende stap in onze relatie: samenwonen. Omdat Leon gebonden is aan zijn kinderen, is de keus om richting hem te verhuizen snel gemaakt. Ik verwacht natuurlijk niet dat hij zo ver bij ze vandaan gaat wonen. Voor mij betekent dit dus dat ik naar de andere kant van het land moet verhuizen voor een man, en wie had ooit gedacht dat het zo ver zou komen? Ikzelf niet namelijk. Maar het maakt voor mij ook niet heel erg veel uit, mijn werk bestaat kort samengevat uit video's maken en een beetje cool doen op Instagram, dat kan ook wel vanuit Den Haag. En aangezien ik zo veel vrijheid heb, kan ik rustig eens per week naar Deventer om daar mijn moeder en mijn vriendinnen weer te zien.

De helse zoektocht naar huizen draait inmiddels op volle toeren, maar omdat het aanbod om van te janken is, duurt het langer dan we verwachtten. Ik schrijf, bel en scrol me een ongeluk, maar helaas zonder succes. In de tussentijd probeer ik het op social media te maken als influencer, wat me aardig goed afgaat, en is Leon nog steeds aan het werk als monteur bij mijn oude werkgever, waar ik een paar maanden geleden noodgedwongen ontslag moest nemen omdat mijn manager me opeens slecht vond functioneren toen ze erachter kwam dat ik een relatie had met Leon. En misschien maakt het feit dat ik het met drie collega's heb gedaan de afgelopen twee jaar ook wel iets uit, maar wie ben ik om daar iets over te zeggen.

Na een tijdje zoeken naar een geschikte woning in het westen van het land wordt Leon ongeduldig. De afstand tussen hem en mij is groot. Doordeweeks bellen we veel en

zien we elkaar via FaceTime. Toch is dat na een jaar best vermoeiend. De kleine, onbelangrijke dingetjes vertel je elkaar niet direct en daarnaast wil je gewoon verder. Ik wil elke dag bij hem zijn, naast hem wakker worden en samen eten. Ik wil zijn kinderen graag ontmoeten, al moet ik daarvoor eerst langs zijn ex, wat ik overigens zelf heb aangeboden. Dat lijkt me toch wel het minste wat ik kan doen voordat ik iemands kinderen leer kennen. Ook al heeft ze me meerdere appjes gestuurd waarin ze me uitschold voor 'vies vuil smerig kutwif', wat overigens niet meer dan redelijk was aangezien hij twee weken nadat wij lagen te rollebollen in een pornohotel de scheiding aanvraagde. Je begrijpt hoe erg ik uitkijk naar een ontmoeting.

Als we op een zaterdagavond samen zitten te eten bij de Vietnamees, stoort het me dat Leon steeds met zijn telefoon in zijn handen zit. Ik vind het helemaal niet erg als hij dat af en toe doet, hoor, maar als ik tegenover hem zit in een restaurant en ik meer contact heb met de achterkant van zijn telefoon dan met hem, dan vind ik daar iets van. 'Wat zit je te doen?' vraag ik kalm maar enigszins geïrriteerd. 'Ik lees een nieuwsartikel over Bokito, wat een beest joh, moet je kijken,' zegt hij en hij draait zijn scherm richting mij. Omdat ik het niet goed kan zien, pak ik uit automatisme zijn telefoon vast, wat niet lukt, want hij houdt hem stevig beet. Zo stevig dat ik het verdacht vind. 'Geef eens hier, ik kan het niet zien,' zeg ik. 'Nee! Je laat hem vallen!' En hij grist hem uit mijn handen. Wauw. Ik heb nog nooit een man zo spastisch zien doen om zijn telefoon. Omdat ik door dit voorval

direct verander in een toxic bitch, pak ik mijn telefoon en probeer ik via mijn camera in te zoomen op zijn scherm om te kunnen zien wat hij aan het doen is. Helaas gaat me dat niet goed af en moet ik het als een volwassen vrouw aan hem vragen.

‘Hoezo doe je zo achterlijk met je telefoon?’

‘Ik doe niet achterlijk, maar jij laat hem vallen dus daarom hield ik hem vast!’

‘Laat ik hem vallen of heb je iets te verbergen?’

Hij kijkt me aan alsof hij nog nooit zo’n grote teleurstelling heeft gezien. ‘Hier, kijk maar,’ zegt hij en hij legt zijn telefoon op tafel. ‘Ik hoeft niet te kijken.’ ‘Dan niet, ik ga afrekenen’ en hij loopt weg. Terwijl ik aan tafel zit, merk ik dat de ober in de gaten heeft wat er speelt; gelukkig is hij gay en werpt hij me een veelbetekenende blik toe. Omdat Leon niet terugkomt besluit ik ook maar om te vertrekken. Zodra ik de deur open, zie ik hem buiten staan.

‘Sorry schat, ik bedoelde het niet zo. Zijn wij oké?’ Hij zegt niks en loopt voor me uit. Ik krijg hier een naar déjà vu van, dit is namelijk niet onze eerste ruzie. De vorige ruzie speelde zich af in Den Haag, toen liep ik midden in de nacht als een viswijf schreeuwend achter hem aan omdat ik vond dat zijn ex met zo veel mannen mag daten als ze wil, en hij daar geen reet over te zeggen heeft. ‘AL NEUKT ZE ELKE AVOND MET ZES MANNEN TEGELIJK, DAT MOET ZE HELEMAAL ZELF WETEN, LEON! JIJ BENT DEGENE DIE VREEMD IS GEGAAN!’ Ja, daar was hij het niet mee eens. Vervolgens verdween ik als een klein kind op zoek naar aandacht ergens

in een donkere steeg, gevolgd door Leon die terugkwam en me aan m’n arm mee naar huis trok. Hoe dan ook, ik besluit deze keer om het anders aan te pakken en hem braaf te volgen naar mijn huis.

Zodra we thuiskomen, loop ik rechtstreeks naar mijn balkon om daar een half pakje sigaretten leeg te roken uit frustratie. Zo’n drie kwartier later neem ik met een glas wijn naast hem op de bank plaats, we beginnen met elkaar te praten, maar het gaat niet goed. Door de drank kunnen we geen normale conversatie voeren en zeggen we dingen die we niet menen. Het gesprek begint met ‘IK HOEF NIET IN JE FUCKING TELEFOON TE KIJKEN!’ en gaat na vijf minuten ineens over mijn exen. ‘IK HEB ALLES IN JE BOEK GELEZEN OVER RAFAEL. IEDEREEN VINDT HEM ZOooo GEWELDIG, TOCH?’ O god, gaan we op die toer. Rafael en Leon zijn bekenden van elkaar, en voordat ik een relatie kreeg met Leon was ik even samen met Rafael. Leon is er daarnaast nooit een fan van geweest dat ik een boek uit zou brengen, dus zijn frustratie moet er even uit.

‘WAT IS JOUW FUCKING OBSESSIE MET RAFAEL EN MIJN BOEK? JE WILDE HET TOCH NIET LEZEN?’

‘Ik moet toch weten wat heel fucking Nederland over jouw verleden weet?’

‘Daar kies je zelf voor, je wilde het allemaal niet weten. Ja, ik schrijf over mijn liefdesleven. Ik heb nou eenmaal exen, die heb jij ook.’

‘Ja, maar ik ben beter dan jij.’

In complete verstandsverbijstering kijk ik hem aan. Mijn

brein heeft kortsluiting en ik begin hem voor van alles uit te schelden. Dan sta ik in het heetst van de strijd op en gooi ik mijn wijnglas, compleet met inhoud, naar zijn hoofd. Het glas spat kapot op de vloer en vliegt de kamer door. Ik moet dit niet doen. Ik moet geen dingen naar zijn hoofd gooien. Ik moet me niet zo laten raken. Uit woede en schrik begin ik te huilen. Ik trek mijn schoenen aan. 'Wat ga je doen?' vraagt Leon kalm terwijl hij naar me toe loopt. 'Ik ga een stukje lopen, dat moet even.' Vastberaden schudt hij zijn hoofd. 'Nee, je gaat nu niet meer alleen naar buiten, ik ga wel weg.' 'LAAT ME NAAR BUITEN, IK WIL GEWOON EVEN ALLEEN ZIJN!' 'IK WIL NIET DAT JE NAAR BUITEN GAAT!'

Na meerdere pogingen van Leon om me rustig te krijgen heeft hij er genoeg van. Hij pakt me vast en drukt me stevig tegen zich aan. Zo stevig dat tegenstribbelen geen zin heeft. Mijn hoofd zit geklemd tussen zijn brede armen en ik ben hysterisch aan het snikken. Daar staan we dan, als twee gestoorde gekken samen jankend te knuffelen in mijn gang. Ik voel me na een paar minuten weer rustig worden, dus het is tijd voor excuses. 'Ik weet heus wel dat je niet vreemdgaat, sorry voor mijn reactie.' Hij geeft me een kus op mijn voorhoofd. 'Sorry voor wat ik zei, ik meende het niet. Ik hou van je.'

Nadat de glasscherven zijn opgeveegd en de wijn van de muur is geboend, kom ik bij hem liggen. Ik voel na twee minuten zijn hand onder mijn blouse verdwijnen en daarna hebben we de meest fantastische maar o zo giftige goedmaakseks ooit.

Een paar weken en nul ruzies later merk ik dat Leon wat afstandelijker wordt. We bellen niet zo vaak meer en de weekenden dat we elkaar zien, worden steeds minder. Wanneer ik hem vraag of ik hem nog zie, krijg ik als antwoord 'misschien.' Dan heb je aan mij natuurlijk een goede, want ik hou van het woord 'misschien.' Misschien hou ik het hele weekend leeg voor jou, Leon. Misschien wil ik wel plannen maken als jij besluit om niet te komen. Misschien zit ik de hele dag te wachten tot je een keer laat weten of je wel of niet komt en misschien smijt ik uit woede en onmacht zo wel een vaas kapot op de grond. Ik weet niet wat die man in mij losmaakt, maar er zijn heel wat spullen gesneuveld hier in huis kan ik je vertellen. 'Misschien.' Wees godverdomme een vent en communiceer duidelijk. Geef mij gewoon een ja of een nee. Lang verhaal kort, hij kwam dus niet. Het weekend erna verloopt hetzelfde. Hij staat op een festival en ik hoor twee dagen helemaal niets van hem. In mijn hoofd zijn er twee opties mogelijk, namelijk één: hij is dood, of twee: hij ligt met een of andere technochick en xtc tot aan zijn anus in bed zijn roes uit te slapen. Tja, op welke hoop je dan? Dit is toch een grote grap? Wat voor relatie heb ik als mijn vriend niets van zich laat horen? Ik voel aan alles dat er iets niet goed zit.

De volgende dag bel ik hem 's avonds op en de aap komt al snel uit de mouw. 'Ik twijfel,' zegt hij. Ik schrik me dood. 'Waarover?' vraag ik. 'Ik twijfel of ik wel wil samenwonen, ik twijfel of ik mijn kinderen wel aan een nieuw iemand wil voorstellen en ik twijfel of ik wel de juiste man voor je ben.'